

En gungstol i vitmålat trä.

En ung kvinna sitter i gungstolen och tittar ut mot bakgården där äppelträden nyss fällt sina blad. Högar av brunfläckig frukt ligger kvar under grenarna.

Kvinnan tror sig först vara ensam, tills hon märker att någon rör sig ute i tamburen. I skymningen urskiljer hon silhuetten av en man. Hon lyssnar till de smygande fotstegen.

Nej, den här gången tänker hon inte låta sig överrumplas. Inte ännu en gång. Hon minns alla de tidigare gånger då han gjort henne försvarslös.

Den unga kvinnan minns:

Ropet som ekar från den ödsligt belägna gården i skogen.

Det är ett hjärtskärande skrik från ett barn i nöd. Ett ensamt och utsatt rop från någon som görs illa.

Ett litet barn har tvingats till underkastelse. En vuxen har förlorat sin sinnesfrid och finner tillfredsställelse i den lillas värnlöshet.

Ropet ekar över fälten.

Den unga kvinnan minns och ser allt framför sig.

Bilderna hänger kvar som skuggor under träden.

Ansiktet hos ett litet sovande barn tar långsamt form, och ett klart ljussken strömmar ner över det, där det ligger inneslutet som i en stor famn.

En gång lärde barnet sig andas alldeles tyst. Det fann en djup grop under trädet att gömma sitt lilla hjärta i, tillräckligt stor för att ge plats för andedräkten.

Barnet var som ett jagat villebråd ständigt på språng för att hinna undan.

Det hanns upp. Föll omkull.

Och blev liggande underst.

Gropen under trädet fylldes långsamt av rött medan huvudet sjönk allt djupare ner. Barnet var medvetet om att det på nytt skulle föras till en plats där det tvingades minnas:

Det trånga vindsutrymmet där väggarna tapetserats om efter rivmärken.

Den låsta dörren med hålet efter handtaget.

Fönstret täckt av spindelväv, döda flugor, getingar och humlor.

Endast barnet visste vad som där skett.

Silhuetten av en man. Blåsvart och bristande i konturerna.

Ett puderliknande lager av aska har lagt sig som glömska över allt det svarta.

En vitmålad gungstol sågades sönder av någon som trodde sig kunna glömma.

Den unga kvinnan sitter i skymningen och ser barnets ansikte framför sig. Stillnat. Uppåtvänt efter övergreppen.

Hon bär barnet inom sig.

(Ur en kommande roman)